

Arrest

nr. 259 412 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Bij arrest met nummer 249 790 van 24 februari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 31 maart 2021 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : M. R. (...)

voornaam : D. J. (...)

geboortedatum : (...).1985

geboorteplaats : S. F. (...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie- en gezinsleven;

c) *De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.*"

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

In casu is er wel degelijk sprake van een gezinsleven, en was verwerende partij hier onmiskenbaar van op de hoogte.

Verzoeker heeft sinds maart 2019 een relatie met de heer H. E. (...), van Belgische nationaliteit. Zij hebben elkaar in België leren kennen, niet lang na verzoekers aankomst.

Op 28 juni 2019 werd verzoeker door verwerende partij gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hier verklaarde hij reeds in een relatie te zijn met dhr. H. (...) (verklaring DVZ p.7, zie administratief dossier).

Op dat ogenblik woonde hij reeds bij zijn partner in, aan de (...) (verklaring DVZ, p.5). Tot op heden is zijn woonplaatskeuze onveranderd gebleven, waardoor het ook voor verwerende partij duidelijk is dat hij nog steeds bij zijn partner woont. Dit is tevens het adres waarop de huidige bestreden beslissing werd betekend.

In het verzoekschrift in beroep werd ten slotte herhaald dat verzoeker een relatie heeft met dhr. H. (...), en dat zij graag hun relatie officieel zouden maken (p.2). Dhr. H. (...) is echter nog verwickeld in een complexe echtscheidingsprocedure en wacht op een uitspraak door de Spaanse rechtbank. Tevens werden verzoekers verklaringen van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaald, namelijk dat zijn

familie volledig afhankelijk is van de financiële steun van hem en zijn partner om te overleven (p.36). Ook dit vormt een duidelijke indicatie van de duurzaamheid en oprechtheid van hun partnerschap.

Thans is verzoeker meer dan twee jaar in een relatie met dhr. H. (...), en wonen zij ook al twee jaar samen. Zij hebben een hechte relatie opgebouwd, die beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Serif Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu woont verzoeker al twee jaar samen met zijn partner. Verzoekers partner was tot het overlijden van verzoekers moeder erg betrokken bij haar penibele situatie, en sprong financieel mee bij. Kinderen is uiteraard niet evident als LGBT-koppel, maar zij wensen wel hun relatie te officialiseren. De enige reden waarom zij hier nog niet mee van start zijn gegaan, is omdat dhr. H. (...) nog niet officieel uit de echt gescheiden is in Spanje.

Verwerende partij was zeer goed op de hoogte van deze relatie, of zou dit minstens moeten zijn. Desondanks rept zij met geen woord over verzoekers gezinsleven in België, ondanks de impact van zijn verwijdering hierop.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov/Nederland, §46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle/Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 1 februari 1996, Gul/Zwitserland, §63).

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het opgebouwde gezinsleven van verzoeker in het Rijk.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 EVRM, vond niet plaats, noch op vlak van gezins- of familielevens, noch wat betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM geschonden. Verzoeker beschikt bovendien niet over een effectieve manier om zijn grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen zijn rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Verwerende partij begaat een flagrante schending van de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, de opgegeven motieven kunnen de

bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij is volledig voorbijgegaan aan het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien is het duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Om al deze redenen schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 29 april 2020 een negatieve beslissing nam inzake het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en de Raad op 24 februari 2021 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen.

De verzoeker betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven in België en hij verwijst in dit kader naar de bepaling vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De Raad kan evenmin besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het familie- en gezinsleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de afgifte van het thans bestreden bevel, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motivering wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad bij afwezigheid van enige afweging door het bestuur, niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd, heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.2.5. De verzoeker betoogt dat hij sinds maart 2019 een relatie heeft met H.E., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij licht toe dat zij elkaar in België hebben leren kennen niet lang na zijn aankomst. De verzoeker benadrukt dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven en de verweerder hier onmiskenbaar van op de hoogte is. De verzoeker betoogt dat hij op 28 juni 2019 door de verweerder werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en hij toen reeds verklaarde een relatie te hebben met H. De verzoeker verwijst in dit verband naar pagina 7 van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terug te vinden in het administratief dossier. De verzoeker voert verder aan dat hij toen al bij zijn partner inwoonde, zijn adres ondertussen niet veranderd is waardoor het voor de verweerder duidelijk moet zijn dat hij nog steeds bij zijn partner woont. De verzoeker benadrukt dat op dit adres tevens de bestreden beslissing werd betekend. De verzoeker licht verder toe dat hij in zijn verzoekschrift gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 april 2020 had uiteengezet dat hij en zijn partner hun relatie wensen te officialiseren. Echter is zijn partner nog verwickeld in een echtscheidingsprocedure en wacht hij op een uitspraak van de Spaanse rechtbank. Daarnaast benadrukte de verzoeker in dit verzoekschrift dat zijn familie volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn partner en hemzelf om te overleven zoals hij ook al verklaarde op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens de verzoeker vormt dit ook een duidelijke indicatie van de duurzaamheid en de oprechtheid van hun partnerschap. De verzoeker benadrukt dat hij al meer dan twee jaar een relatie vormt met H. en dat zij ook al twee jaar samenwonen

derwijze dat zij een hechte relatie hebben gevormd die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker stelt dat nog uit de bestreden beslissing nog uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven. Omtrent de gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, worden echter geen concrete grieven naar voor gebracht. Deze laatste aspecten dienen dan ook niet te worden onderzocht.

2.2.6. In het administratief dossier bevindt zich een nota van 29 maart 2021 - tevens de dag van de bestreden beslissing - die werd opgesteld door B.G., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

"(...)

Evaluatie artikel 74/13

M., R., D. J. (...)

(...)

N.N. xxx

geboren te S. F. (...) op (...).1985

onderdaan van Venezuela

gekozen woonplaats: (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart in België een relatie te hebben met een persoon (man) met de Belgische nationaliteit. Uit het dossier blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het louter feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, noch bij registratie, noch tijdens het verhoor bij DVZ.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de verzoeker verklaarde een relatie te hebben met een Belgische man. De gemachtigde overweegt evenwel dat er geen bewijzen van deze relatie voorliggen en de loutere verklaring van de verzoeker *an sich* onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 28 juni 2019 werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De verzoeker verklaarde dat hij een partner heeft, een Belgische man, E.H. (verslag interview Dienst Vreemdelingenzaken, p. 7). Daarnaast gaf de verzoeker een privéadres op als zijn huidige effectieve adres (verslag interview Dienst Vreemdelingenzaken, p. 5). Dat dit het adres van zijn partner E.H. zou zijn, kan uit dit verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet worden afgeleid.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar zijn verzoekschrift ingediend tegen de beslissing van 29 april 2020 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. De verzoeker herhaalde dat hij een relatie heeft met E.H. en lichtte verder toe dat zij hun relatie wensen te

officialiseren, maar voege hieraan toe dat E.H. nog in een complexe echtscheidingsprocedure verwickeld is waarbij hij wacht op een uitspraak van de Spaanse rechtbank.

Nog daargelaten de vraag of de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft of geacht wordt te hebben van een verzoekschrift ingediend bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt vastgesteld dat de verzoeker slechts andermaal gewoonweg verklaart een relatie te hebben met E.H.

De verzoeker brengt ook bij het onderhavige verzoekschrift geen verdere stukken bij die zijn relatie met zijn partner E.H. kunnen staven zoals foto's, een verklaring van zijn partner E.H. of bewijzen van elektronische gesprekken tussen hen.

In deze omstandigheden kan het niet concreet onderbouwde betoog dat thans naar voor wordt gebracht de beoordeling van de gemachtigde dat de verzoeker *“verklaart in België een relatie te hebben met een persoon (man) met de Belgische nationaliteit”* maar *“(u)it het dossier (...) evenwel geen bewijzen (blijken) van een dergelijke relatie en het louter feit dat betrokkene dit verklaart, (...) op zich onvoldoende (is) om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen”* niet aan het wankelen brengen.

Aldus blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk verzoekers beweerde gezinsleven in rekening heeft gebracht. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde enig concreet en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet relevant element, ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen.

Aangezien het daadwerkelijk bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk wordt gemaakt en zulks ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE